

нѣятъ се... Сега вече тѣзи прости глави ще повѣрватъ, че може...

А на третата година по повечето отъ клонетѣ цвѣнаха едри бѣли цвѣтове. Баща ми се върна отъ кѣра, зарадванъ като дете. Бѣше сѣботенъ день. Той спрѣ предъ кръчмата, скочи отъ коня и развълнуванъ обади на селянитѣ:

— Цѣвнали! Ей, хора, всичкитѣ нацѣвтѣли... За едната хубость! Само да ги видите: бѣли, червени, всѣ какви — споредъ породитѣ си...

Но хората посрещнаха думитѣ му безъ радость, безъ въодушевление.

— Ее, голѣма работа — цѣвнали... Чакай де, да видимъ какво ще завържатъ... Тогава се радвай!

А на другия день — на другия день се случи нѣщо, което нѣма да забравя никога презъ живота си. Около обѣдъ въ недѣлния день кръчмата гъмжеше отъ хора — млади и стари. Вратата бѣше отворена широко. Навнѣ грѣеше топло пролѣтно слънце. Отъ кръчмата се виждаше зеленото море на избуелитѣ ниви. По едно време мнозина забелязаха, че горе отъ височината надъ село, бързо се спуща нѣкой. Познаха го — Желѣзко — пждарѣтъ.

Той влѣзе и, безъ да поздрави или погледне нѣкого, отиде направо при баща ми, наведе се и му прошепна нѣщо.

— Какво? Какво! Крушитѣ ли? — извика баща ми развълнуванъ.

— Тѣхъ, бай Михале: изчупилъ ги тази нощъ нѣкой всичкитѣ. Не останалъ нито единъ присадъ по крушитѣ — откършени до едно...

— Па трѣбвали сж му прѣте на човѣка! — подби се нѣкой.

Екна друженъ смѣхъ.

Тогава баща ми не издържа. Видѣхъ го, какъ се разтрепера цѣлъ, лицето му почервенѣ и той викна ядно: